

[Ellen Poulsen.]

kunnet forlange, at man fik disse ændringsforslag gennemgået grundigt og fik set på, om der ikke var andre ting af det, lægerne havde fremført, som man burde tage op igen, inden den helt endelige betænkning blev afgivet. Jeg henstiller så indtrængende, jeg kan, til folketingets medlemmer at tage dette med i deres overvejelser, når vi nu om lidt skal stemme om ændringsforslagene.

Med hensyn til det, der her er sket, nemlig den lille ændring vedrørende samrådene, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det havde været rimeligt, at man havde taget op til yderligere undersøgelse, om ikke disse samråd helt skulle have været skilt ud fra mødrehjælpen, og om det ikke burde være sundhedsstyrelsen, som udnævnte disse læger, i stedet for socialministeren.

Der er så mange ting her, som burde være taget op til fornyet behandling, og jeg beder folketingets medlemmer om — det er ikke for sent — at man kan få lejlighed til endnu en gang at behandle lovforslaget i udvalget.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Justitsministerens og socialministerens to ændringsforslag vedrørende samrådene, de organer, der har indikationsstillende myndighed, er som nævnt fremkaldt ved en henvendelse i den ellefte time fra nogle gynækologer og nogle kirurgiske overlæger. Da vi fik denne henvendelse, var jeg tilhænger af, at vi fulgte den usædvanlige fremgangsmåde at tage trediebehandlingen af dagsordenen den dag, hvortil den var fastsat, således at vi i udvalget kunne drøfte henvendelsen, selvom denne ikke for mig indeholdt nye synspunkter. Det har vi gjort. Vi har haft personligt foretræde af repræsentanter for de pågældende læger, haft samråd med de to ministre; og ministrene og et flertal, hvortil jeg hører, er derefter blevet enige om en ændret formulering, således at visse forhold klarlægges.

I anledning af de bemærkninger, det ærede medlem fru Ellen Poulsen nys fremførte, om, at man ikke havde haft fornøden tid til at tage stilling til de ændringsforslag, som ligger for os i dag, vil jeg sige, at hvis man havde haft viljen, så havde man haft tiden dertil. Det er rigtigt, at vi havde møde med depu-

tationen om tirsdagen, og umiddelbart derefter havde vi møde med de to ministre. Allerede i mødet med deputationen antydede svangerskabskommissionens formand, det ærede medlem fru Edel Saunte, en ændring af formuleringen på et område, som havde deputationens interesse. Ved samråd samme dag kom vi til enighed med ministrene om realiteten i formuleringen, og i hvert fald kunne jeg fremlægge det for mit parti den næste dag på en sådan måde, at mit parti forstod, hvad det drejede sig om, og var i stand til at tage stilling dertil, selvom de først en time efter fik det forelagt skriftligt.

Af de formuleringer, som vi nu står overfor at ændre, fremgår det for det første, at det indikationsstillende organ ikke er mødrehjælpen, men et samråd bestående af to læger og en repræsentant for mødrehjælpen. Det synes ikke tilstrækkeligt at være gået op for offentligheden, heller ikke for gynækologer og kirurger, at mødrehjælpsinstitutionen og samrådene ikke er identiske. Vedtages justitsministerens ændringsforslag nr. 2 til svangerskabslovens § 3, vil misforståelse være vanskelig. Selvfølgelig kan man altid misforstå, men navnlig på dette område.

Socialministerens ændringsforslag til mødrehjælpslovforslaget går ud på, at den ene læge i samrådet såvidt muligt skal være speciallæge i gynækologi eller kirurgi, om muligt en stedlig overlæge — dette er nyt — og den anden såvidt muligt speciallæge i psykiatri. Dette sidste er ingen ændring.

Det første, altså den nye formulering, betyder ingen realitetsændring, hvad man også vil have forstået af den højtærede socialministers nys fremsatte udtalelse. Det er den praksis, svangerskabskommissionen forudsatte fulgt, og det er den praksis, som socialministeren og sundhedsstyrelsen, der skal indstille de pågældende læger, agtede at følge. At give den behandlende overlæge en veto, således at en kvinde ikke kan få afbrydelse foretaget på et andet sygehus, hvis en overlæge har afslået det, hvad han naturligvis har ret til, kan jeg ikke gå med til, da et af formålene med ændringerne i svangerskabsloven var at søge skabt den størst mulige ensartethed i bedømmelsen af de enkelte tilfælde. En af ankerne mod den